

**Sygnatura akt VIII C 946/17**

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2017 roku

**Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny** w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki Komandytowej z siedzibą w W.

przeciwko M. D.

o zapłatę

zasądza od pozwanego M. D. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki Komandytowej z siedzibą w W. kwotę 3.663 zł (trzy tysiące sześćset sześćdziesiąt trzy złote) z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od kwoty 3.000 zł (trzy tysiące złotych) od dnia 4 września 2015 roku do dnia zapłaty, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 roku nie większymi niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie oraz kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 946/17

## UZASADNIENIE

W dniu 7 lutego 2017 roku powód - (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w W. wytoczył przeciwko pozwanemu M. D. powództwo o zapłatę kwoty 3.663,00 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym nie większymi niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 3.000,00 zł od dnia 4 września 2015 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwanego łączyła z pierwotnym wierzycielem (...) Sp. z o.o. umowa pożyczki nr (...), na mocy której pozwany otrzymał w dniu 4 sierpnia 2015 roku kwotę 3.000,00 zł zobowiązując się do jej zwrotu wraz z prowizją za udzielenie pożyczki w kwocie 663,00 zł w terminie 30 dni. Pożyczkobiorca nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, zaś na mocy umowy cesji powód przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu umowy pożyczki.

(pozew k. 3-4v, zarządzenie k. 26)

W dniu 15 marca 2017 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 31)

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożył pozwany zaskarżając

go w całości.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany oświadczył, że znajduje się w trudnej sytuacji materialnej, całkowicie utracił płynność finansową wobec tego, że jego zobowiązania przekroczyły możliwości spłaty.

(sprzeciw k. 37-40)

Pismem procesowym z dnia 1 sierpnia 2017 roku (data nadania w UP) strona powodowa podtrzymała żądanie pozwu.

(pismo procesowe k. 46-46v)

Na rozprawie w dniu 11 października 2017 roku w imieniu powoda nikt się nie stawił, zawiadomienie doręczono prawidłowo. Pozwany nie stawił się na termin rozprawy pomimo prawidłowego zawiadomienia.

(protokół k. 54)

**Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:**

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej udziela drogą elektroniczną krótkoterminowych pożyczek gotówkowych przez Internet. Osoba ubiegająca się o taką pożyczkę musi zarejestrować się na stronie internetowej spółki podając m.in. swoje imię, nazwisko, PESEL, numer dowodu osobistego, miejsce zamieszkania. Warunkiem rejestracji jest potwierdzenie zapoznania się przez pożyczkobiorcę z warunkami umowy pożyczki. W trakcie rejestracji osoba ubiegająca się o pożyczkę zobowiązana jest dokonać opłaty rejestracyjnej na rachunek bankowy spółki, co ma na celu sprawdzenie przez pożyczkodawcę, czy podane w formularzu rejestracyjnym dane należą do osoby ubiegającej się o pożyczkę.

Pozwany dokonał rejestracji na stronie internetowej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, wniósł opłatę rejestracyjną oraz złożył wniosek o udzielenie pożyczki.

Zgodnie z wnioskiem pozwanego, spółka udzieliła mu pożyczki nr (...) na okres 30 dni w wysokości 3.000 zł, kwota pożyczki została przelana pozwanemu na jego rachunek w dniu 4 sierpnia 2015 roku. Zgodnie z treścią umowy pozwany zobowiązany był do zwrotu pożyczki w określonym umową terminie, tj. do dnia 3 września 2015 roku, wraz z prowizją za udzielenie pożyczki w wysokości 663,00 zł. Zgodnie z treścią umowy w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki, pożyczkodawca miał prawo naliczyć odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie spłacił pożyczki.

(umowa pożyczek okresowych (...) nr (...) wraz z załącznikiem k. 6-11v, potwierdzenie wpłaty opłaty rejestracyjnej oraz wypłaty kwoty pożyczki k. 12-14, okoliczności bezsporne)

Pożyczkodawca przelał wierzytelność przysługującą mu względem pozwanego z umowy pożyczki, o której wyżej mowa, na rzecz powoda.

(oświadczenie o przeniesieniu wierzytelności k. 15, okoliczności bezsporne)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony procesu.

**Sąd Rejonowy zważył, co następuje:**

Powództwo było zasadne i jako takie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W rozpoznawanej sprawie pozwany nie kwestionował żadnych okoliczności faktycznych mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, to jest zawarcia z poprzednikiem prawnym powoda umowy pożyczki na kwotę 3.000 zł, od której winien uiścić dodatkowo prowizję za jej udzielenie w wysokości 663 zł, czy terminu spłaty pożyczki określonego na dzień 3 września 2015 roku. Pozwany nie zaprzeczył także twierdzeniom powoda o braku spłaty pożyczki. W konsekwencji Sąd przyjął, że okoliczności te nie są sporne i zostały przez pozwanego przyznane (art. 229 i 230 k.p.c.). Powód wykazał przy tym swoją legitymację czynną do występowania w niniejszym procesie.

Pozwany składając sprzeciw od wydanego w sprawie nakazu zapłaty podniósł jedynie, że jest w trudnej sytuacji materialnej, całkowicie utracił płynność finansową wobec tego, że jego zobowiązania przekroczyły możliwości spłaty.

Okoliczność ta nie ma jednak znaczenia dla oceny zasadność powództwa.

Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego pożyczkę określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący pożyczkę zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Skoro zatem pozwany, jako pożyczkobiorca, zawarł umowę pożyczki na kwotę 3.000 zł, od której miał zapłacić prowizję za jej udzielenie w wysokości 663 zł, to winien ją zwrócić w określonym umową terminie, to jest do dnia 3 września 2015 roku. Wobec tego, że pozwany nie spłacił pożyczki - powód, który nabył przedmiotową wierzytelność od pożyczkodawcy, miał prawo dochodzić przedmiotowej wierzytelności niniejszym powództwem.

Mając na uwadze powyższe Sąd uwzględnił powództwo w całości zasadzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.663 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od kwoty 3.000 zł od dnia 4 września 2015 roku do dnia zapłaty, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 roku nie większymi niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie.

Jedynie na marginesie wskazać w tym miejscu należy, że Sąd nie znalazł podstaw do rozłożenia na raty zasądanego świadczenia, ani odroczenia terminu jego płatności, gdyż nawet rzeczywiście zła sytuacja finansowa pozwanego nie daje podstaw do ustalenia, że takie orzeczenie pozwoliłoby pozwanemu wywiązać się z obowiązku spłaty długu, nadto pozwany poza głośnym stwierdzeniem o istnieniu takowej w żaden sposób nie udowodnił swojej sytuacji materialnej. Nie tylko nie złożył żadnych dowodów w tym zakresie ale również nie stawił się na termin rozprawy wobec czego Sąd nie miał możliwości przeprowadzenia dowodu z jego przesłuchania.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 481 § 1, 2 i 2<sup>1</sup>k.c.

Zgodnie z treścią wskazanego przepisu, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociaż by nie poniósł żadnej szkody i chociaż by opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie).

Skoro zatem strony w umowie zastrzegły, że w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki, pożyczkodawca ma prawo naliczyć odsetki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP tym samym zasadnym było żądanie zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda od kwoty pożyczki, tj. od kwoty 3.000 zł odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od kwoty 3.000 zł od dnia 4 września 2015 roku, to jest od dnia następnego po dniu wyznaczonym jako dzień spłaty pożyczki, do dnia zapłaty, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 roku (z uwagi na brzmienie przepisu art. 481 § 2<sup>1</sup>k.c.) nie większymi niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., brak było bowiem materiału dowodowego, na co wcześniej wskazano, przemawiającego za zastosowaniem przepisu art. 102 k.p.c.

Na koszty poniesione przez stronę powodową złożyła się opłata od pozwu w wysokości 100 zł.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.